

Hod Boží vánoční

L2,1-20

25.12.2023

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.

Introit:

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci,
zvítězil svou pravicí, svou svatou paží.

Píseň: 474

Čtení: Mich5,1-6

Píseň: 466,461

Kázání: L2,1-20

V době, kdy hranice mezi zemí a nebem se natolik rozostřila, žijeme. Spíš než zemi nebo blízkost nebe pociťují mnozí peklo. Tedy něco, co lidstvo strhává do strachu, zániku, zmaru a zapomnění. Tato doba nás svádí k nenávisti, k neodpuštění i zlobě.

V době, kdy hranice mezi zemí a nebem ztratila svoji určitost, i dnes zní poselství: Nebe neztratilo svou jedinečnost a zem je místem pro Boží království, které se může stát naší novou perspektivou ve chvílích temnot, strachu, zmatku a nerozpoznávání skutečností, ve chvílích, kdy se zdá, že se rozpoutalo na zemi peklo. Hranice mezi nebem a zemí existuje, i když ji mnozí chtějí narušit.

I stalo se v těch dnech, vyšlo jest vyrčení od císaře Augusta, aby byl popsán všecken svět. Jde vůbec popsat celý svět? Všechny historické události světových dějin, ale i našich osobních historií? Augustus si myslí, že to svede. Spočítá všechna království, vládce, presidenty – statistiky jsou takovéhoho sčítání plné.

Je jedno království, které neustále uniká všem statistikám, výpočtům i prognózám. Jako by se splnilo zaslíbení Abrahamovi, bude vás jako hvězd, jako písku, jako prachu.

Pastýři na kopcích betlémských jako každou noc hlídají stáda. Je to rutina, kterou dobře znají. Možná, že nic nečekají, možná, že se smířili s vývojem politické situace, možná, že o ní ani nepřemýšlí.

Chtějí, aby už konečně začalo svítat a jejich strážná služba skončila, nechtějí již bdít. Chtějí, aby bylo světlo. Ve světle mohou lépe spatřit nepřátele ovcí, a tím je lépe ochránit. I my chceme, aby tma lidského hříchu skončila. Církev již nechce plnit strážnou službu svým ovčím. Nechť se postarají samy, nechť je ochrání ten největší pastýř všech dob, to narozené dítě.

Základní poselství vánoc je zvolání andělů: *Nebojte se!!!* Vy pastýři držící stráž, vy všichni žijící ve tmě pochybností, vy všichni, kterým se zatemnily oči, nebojte se. Nebojte se, protože nikoli strach má velké oči, ale protože se stalo něco převratného.

To nevypočitatelné království, to nespočitatelné království, které nemá státní hranice, parlament, správní orgány je tu. Je tu, protože se narodil Spasitel, Kristus, Pán.

Co titul, to nebeské vyznání. Spasitel, zachránce, ten, který jde pro svého zajatce, aby jej vysvobodil. Zajatce sedícího v temnotě šeré smrti.

Kristus, tedy ten pomazaný. Nestalo se tak díky tomu, že by jej někdo z lidí korunoval. On tuto korunu získal od svého otce v nebesích. Nebesa, která najednou sestoupila na zem. Hranice nebes a země nezplynula, ani se nerozplynula, jen se přiblížila k zemi, aby ustanovila Boží království.

Poslední titul, Pán, patří Hospodinu, Bohu nebes i země. On poslal na zem toho ustanovitele Božího království, a to zde, na zemi. Království, které je nespočítatelné, a jedině Bůh v nebesích ví o obyvatelích tohoto království. Jedině on může sčítat své věrné. V narození dítěte v Betlémě se Bůh ujímá své moci.

Sláva, záře, která zahнала temnotu betlémských pastvin, klanění. Matka, která vše ukrývá ve svém srdci a návrat domů.

Co bylo dál, když *pastýři se pak navrátili...*? Možná už začalo svítat. Možná, tak jako my, pastýři vyšli do nového rána. Nebyl to sen, ta chvála andělů, to klanění, ta sláva in excelsis Deo? I my dnes jsme vyšli do nového rána. Zní nám v hlavách andělské zpěvy a pozdrav pokoje? Zní nám v uších: *Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi?*

Je těžké vyjít z noci ozářené Božím světlem do světla dne, které se jen tak mihotá. Je těžké vyjít z noci ozářené Božím světlem do dne, kdy nás naopak drtí nepokoj, bolest, strach, zmatek z toho, co nás postihlo během minulých dnů. Jako by se hranice mezi nebem a zemí naprosto ztratila někde na těch betlémských kopcích.

Je ještě někde v tom denním světle možné spatřit ještě větší světlo Božího působení s námi lidmi? Božího pokoje, Božího ujištění: *Nebojte se!!!* Je těžké žít ve tmě, když na obloze se rozednilo, a je tu nový den.

Přesto, a právě proto si máme v sobě nosit tu záři, která odstartovala království, které přetrvává přes věky do věků. Všechna království, státy, sebelepší civilizace se svým ekonomickým i kulturním potenciálem mizí ze scény dějin. Co zůstává je království, které nemá hranic, ministrů, premiérů, ale jednoho Otce v nebesích. Tento otec nás zve, zve nás do tohoto království, abychom mohli na chvíli zakusit moc vydanosti druhým bez strachu, že to ti druzí nepochopí.

I to dítě se rodí s vírou, že tu budou ti, kteří znamení plenek a jeslí pochopí a rozeznají v tomto znamení pozvání do jiné perspektivy. Do perspektivy Božího království, které nám dává odvahu s nadějí, vírou a láskou přemáhat, s pomocí andělů, všechnu temnotu, která nás obklopuje, i když je jasný den.

Amen.

Píseň: 479

Večeře Páně